

Grotesque ~ A Gotik Epik

dening GE Graven

Bab XV

~"Entuk"*Tangia, wayahe iki!*" ujure tukang cuci mau karo mbungkuk ing ndhuwure Lazarus lan

nusuk lambunge nganggo driji. "Tangia, Guru Lazarus!" Lazarus tangi karo megap-megap, nyekel wetenge, tanpa disadari uga nyekel tangane. Dheweke narik tangane lan ngomeli dheweke, "Deloken kowe—ngregedi klambi anyarmu sanajan ana ing ngarepe Gusti !"

Lazarus lungguh jejeg lan mandeng wetenge sing kebak anggur. Sanalika, dheweke nyekel sirahe , ngringis, lan tiba maneh ing amben. "Duh Gusti; kabeh obah kaya bunderan." "Oh, ora," tukang cuci mau mbengok, "Wenehna aku klambi kuwi! Gusti, mengko bakal teka. Saiki, tangia saka kana!"

Lazarus sambat lan berjuang ngadeg sadurunge nyenderake awake ing tembok. Dheweke nyawang sakubenge kanthi ati-ati, kaya-kaya arep ndeleng kamar kasebut maneh. Banjur dheweke ngusap mripate lan nyubit irunge, ngomong ing njero ati yen Friar Odino ora tau nyebutake babagan sisih ala saka anggur.

"Apa ana sisih apik saka tumindak ala?" Wong wadon mau sambat, narik Lazarus saka tembok lan ngeterake dheweke menyang meja kanthi nggegem klambine, "Manungsa mabur utawa ora, kowe kabeh padha—kabeh kowe." Dheweke ngobahake Lazarus lan ngendhegake dheweke mlebu.

panggonane. "Para pria: resikana, wenehana ngombe, lan resikana maneh," dheweke padu, mbukak kancing bluse. Maneh, Lazarus ngringis lan ngrangkul sirahe nalika dheweke nabok lengene. "Antenga; wektune wis cendhak."

Dhèwèké nggresula lan noleh kanggo mriksa méja sing kosong, candelabra sing isih anyar, lan kamar sing saiki wis malih rupa; nggatèkaké yèn ora ana panganan, regedan, utawa tumpahan ing sakubengé. Dhèwèké nyawang pojokan. "Ngendi tikusé?"

"Tikus; tikus apa?"

"Kuwi ana ing kono; ing pojok ruangan," ujare karo nuduhake.

"Kowé isih mendem." Dhèwèké nggresula, nggelengaké sirahé.

"Piye, panganane?"

"Kuwi wis dijupuk esuk iki—nalika kowé ngorok;" dhèwèké ngumumake, narik lengene saka klambiné. "Lan kowé ngeculake separo panganané Gusti ing lantai. Kowé kudune isin; tumindak kaya ngono, sawisé dhèwèké nampani kanthi becik."

"Kuwi anggure. Aku koyone ora tahan. Aku ora ngerti yen—"

Dhèwèké ngethok omongané, karo ngomong; "Aku wis kerep krungu omongan omong kosong kaya ngono kuwi—iki *salahé anggur, nanging ora salahmu.*" Dhèwèké nyopot blusé, mbukak klambiné kanthi longgar, lan muter klambiné kanggo mriksa kahanané sing wungu.

Lazarus ngatur ulang swiwine lan garuk-garuk sirahe. "Kowe ngomong kaya ngono, Gusti D'Alcicourt—dheweke teka?"

"Lan langsung," dheweke mbengok, noleh lan mlaku adoh saka dheweke. "Kuwi mesthi bakal kedadeyan wiwit iku; nanging, nalika dheweke ngerti kahananmu sing ora becik, dheweke menehi kowe papan sing jembar kanggo nglumpukke awakmu dhewe—wis meh sedina muput." Dheweke cemberut lan nglipet klambi ing lengene nalika dheweke nguwuh-uwuh marang dheweke, "Arang banget ana tamu sing meksa dheweke ngenteni suwe banget. Kowe bisa ngasorake awakmu dhewe ing ngarepe lan menehi anggur sing luwih sithik tinimbang sing kokkira pantes." Tukang cuci nutul lawang lan metu kanthi alon.

Nalika Lazarus ngubengi meja lan lungguh ing bangku, lawange mbukak maneh. Telung pengawal gedhe mlebu kamar lan ngadeg ing tembok. Sawise iku, wong enom sing rambute peteng lan janggute tipis mlebu liwat lawang lan dumadakan mandheg, mripate sing ijo enom langsung ndeleng Lazarus. Raine katon kaya-kaya Meh kaya bocah lanang, lan beda banget karo awake liyane; amarga dheweke dhuwur, ragane apik, lan nduweni postur kaya prajurit sing wis tuwa. Dheweke mbukak jubahe lan nyampirake ing lengen pengawal sing wis siyap. Banjur dheweke mbenerake rompi dobel-breasted, mesem, lan alon-alon nyedhaki Lazarus. "Lazarus Gogu, aku setuju?" Dheweke manthuk. "Aku Lord *Ceryce D'Alcicourt, Comte de Languenais*, lan senioritas ing tanah iki." Dheweke ngubengi meja, ing ngarepe Lazarus. "Aku wis ngantisipasi wayahe iki karo kowe." Dheweke ngrangkul

tangane, ndeleng awak Lazarus sing ora nganggo klambi kanthi rasa seneng nalika dheweke ujar, "Pungkasane, kita ketemu."

Lazarus kanthi hormat nanggapi kanthi mbungkuk sing jero lan langgeng. "Gusti; pakurmatan punika kagungan kula."

"Pancen, tangi—ora perlu," dheweke meksa kanthi bungah.

Lazarus ngadeg lan weruh wong bangsawan nyedhaki dheweke. Dheweke krungu swara dhuwit recek sing metu saka sangisore klambi wong lanang kasebut. Lan dheweke weruh rompine dibukak sedhela lan nuduhake popor keris sing disarungake.

D'Alcicourt nggresula lan nggelengake sirahe, lan nambahake, "Aku kudu ngaturake pangapura sing paling jero kanggo perlakuan ala sing wis kok tanpa nalika ana ing tahananku. Aku menehi prentah sing ketat supaya ora ana bebaya sing nemoni kowe. Wong-wongku wani—sawetara padha mati kanggo mbela kowe. Manawa aku wis ngira bakal ana wong sing rame kaya ngene, aku mesthi bakal ngirim luwih akeh wong."

Lazarus nurunake pandangane.

D'Alcicourt narik napas, ngelus-elus ndhuwur meja, lan mesem. "Nanging kowé ana ing kéné, puji Gusti Allah. Lan saiki kowé wis slamet, aku bisa njamin yèn bala tentaraku lan panguwasa ilahi Tahta Suci, mliginé provinsi iki, ana ing prentahmu, yèn kowé mbutuhaké." Dhèwèké manthuk. "Dadi, aku percaya yèn kowé nemokaké kabèh sing cocog karo karepmu, ya—klambimu, pésta—lan angguré?"

"Pancen," Lazarus meksa; "Aku durung nate weruh panganan akeh banget ing meja sing apik banget—utawa sandhangan sing apik banget kaya iki. Nyuwun pangapunten amarga numpahake anggur, Gusti; aku kelangan keseimbangan. Kuwi pancen ora dikarepke."

Gusti banjur ngongkon dheweke lunga karo nglambaikake tangane nalika nentremake, "Pancen wis dikarepke, sanajan wis ngalami kabeh, akhir-akhir iki. Blus sing padhang banget kanggo ndhelikake noda." Dheweke nggeblak drijine. "Ah! Yakin wae yen abdi wadonku bakal njupuk liyane nalika kita ngomong. Werna sing luwih peteng dibutuhake —padha peteng kaya surup." Dheweke nggresula lan mesem. "Lan amarga saiki kowe wis ana ing antarane blus lan sebagian wuda, mungkin kowe bisa nuduhake bagean awakmu sing luwih apik— utamane swiwimu, yen kowe gelem?" Dheweke menehi isyarat supaya dheweke noleh. "Bentangake kanggo aku."

Lazarus manut, mbukak pandangane awake dhewe sakwetara sadurunge noleh, lan nemokake tatapan tajam para prajurit lan sorotan ijo ing mripate D'Alcicourt. Wong lanang mau tepuk tangan sapisan lan nyekel drijine sing nyambung ing dagune. "Pancen nggumunake; swiwimu gedhe banget, Lazarus. Pancen nggumunake kowe." Dheweke nuduhake menyang bangku meja, nyedhaki dhewe. "Saiki, yen sampeyan gelem lungguh."

Nalika Lazarus lungguh ing meja, wong lanang mau nyedhak dheweke, mbukak cangkeme amba, lan mung ngucap, "Ahhh."

Lazarus manut karo tumindak kasar kuwi, mbukak cangkeme amba kanggo D'Alcicourt.

Gusti Allah mesem lan nggebug meja nganggo tangane. "Lan untumu gedhe banget; pancen, apik tenan!" Dheweke nyekel cuping kupinge nalika dheweke miringake awake lan ndeleng kupinge Lazarus. "Lan kupingmu sing tajem, ya?"

"Inggih, Gusti," Lazarus ngakoni, rumangsa rada ora kepenak karo minat sing diwenehake marang raine sing kurang lanang. Dheweke ngresiki tenggorokane. "Menawi panjenengan kepareng; mbok menawi panjenengan saged mangertos alesan panjenengan ngundang kula?"

"Lan aku bakal," ujare D'Alcicourt, nglirwakake rasa senenge lan nganggo cara sing luwih tenang.

"Aku ngundang kowe kanthi pangarep-arep supaya kowe bisa mbantu aku karo tugas tartamtu—prakara sing ana ing jangkauanmu kanggo wong sing duwe bakat kaya kowe."

"Tugas apa kuwi?"

Bangsawan mau narik napas lan ndeleng meja, mikir sedhela sadurunge ngetokke driji ing meja. "Mungkin aku kudu miwiti saka wiwitan, ya?"

"Yen kowe gelem nuduhake," Lazarus mangsuli karo mesem lan manthuk.

"Ya wis, yen ngono. Kakangku lanang yaiku Lord Gildard D'Alcicourt, mantan Comte de Languenais.

Bèntèngé adohé pirang-pirang liga ing sisih kulon kene; nanging, dhèwèké wis tilar donya—amarga saka uap—pirang-pirang mangsa kepungkur. Garwané tilar donya ora let suwé sawisé kuwi, nalika nglairaké, ora ana ahli waris sing bisa mréntah—mung bayiné sing slamet.

Gildard wis ngantisipasi kemungkinan iki, ing antarane nasib ala liyané, kanthi wis nyiapaké rencana pungkasan."

wasiat lan testamen, sah lan kaiket, kanggo nangani kedadeyan kaya ngono. Ing kono, dheweke mutusake iki: yen dheweke duwe anak sing ora bisa ngawasi harta warisane, mula aku kudu njupuk jabatan gubernur nganti anak kasebut wis cukup. Kajaba iku, dheweke nyathet iki: yen anak kasebut wadon, mula aku kudu nggawa dheweke wis cukup umur lan ndeleng tangane ing perkawinan karo pejabat sing cocog sadurunge ngeculake harta warisane marang loro-lorone.

Kaya sing diumumake dening sumpah lan tulisan lan hukum sing dicathet; sajrone uripku, aku wajib netepi putusan kasebut, ing ngendi; nalika aku mati, bocah wadon kasebut bakal nampa

kabeh harta warisane—wis nikah utawa ora. Bocah wadon kasebut yaiku keponakanku, Endora D'Alcicourt, lan lagi wae cukup umur kanggo ngerti hawa nafsu saka akal, utawa becik saka ala.

Kedadeyan kasebut, dheweke wis ora disenengi karo aku dadi penyihir sing serakah lan serakah, kanthi ora masuk akal nuntut supaya kabeh tanah bapakku sadurunge diserahake marang dheweke

—Gildard lan aku. Kanthi cara licik, dhèwèké wis ngrebut tangané *Lord Frederich Hugon, Comte de Bourbonaise*—sanajan babi bakal luwih cocog kanggo nglamar tinimbang *Hugon, Tukang Jagal Mabuk*. Nanging, dhèwèké ng yakinaké Hugon supaya nantang putusan pungkasan kakangku lan, dhèwèké ngajokake petisi menyang Pengadilan Kerajaan sanajan dheweke miwiti kampanye penyerbuan,

mbantai rakyatku nalika dheweke ngurus sawah ing tanah Gildard. Akibate, Hakim Kerajaan ngundang uskup agung Tahta kanggo negosiasi. Gereja njaluk supaya dheweke ngurmati gencatan

senjata nganti masalah kasebut dirampungake. Nanging, Hugon wiwit saiki wis nglanggar gencatan senjata kasebut. lan ngepung bèntèngé Gildard, ora ana sing nylametaké nyawa—malah bocah-bocah—malah

bocah -*bocah*, ”ujare D'Alcicourt karo nggebug meja.
Lazarus kaget.

D'Alcicourt ngendhokke tinjune lan ngusap mripate nganggo rong driji. "Nyuwun pangapunten nesu kula."
Dhèwèké narik ambegan jero lan njelasaké luwih lanjut babagan garwané lan wong sing apik atiné; "Lady D'Alcicourt lan telung seduluré lanang enom ana ing bètèng Gildard nalika Hugon ngepung. Wong-wongé matèni lan ngobong sisa-sisané ing sandhingé mayit prajurit lan petaniku. Saiki aku percaya yèn Endora wis ngirim bela sungkawa lan janjiné yèn dhèwèké ora ing bètèng nalika Hugon nyerang. Nanging, Lady D'Alcicourt lan sedulur-seduluré isih ilang, sajrone rong minggu.”

D'Alcicourt dumadakan ngadeg saka meja lan mlaku menyang tembok sadurunge nglipet tangane lan nyenderake gegere ing watu. Dheweke manthuk marang Lazarus. "Lan, akhir-akhir iki, aku nampa kabar babagan hubungan sing beda banget antarane Endora lan Hugon. Informanku ngandhani yen Hugon nyekel Endora, kajaba dheweke, nalika dheweke turu ing amben Gildard. Saka iki, aku mung bisa ngira yen dheweke nylametake nyawane mung amarga aku durung mati. Lan nalika aku mati—lan banjur dheweke mati—dheweke ngadeg kanggo protes keputusan pungkasanaku lan entuk kabeh provinsi bapakku . Aku ngerti rencanane. Dheweke wis gumunggung marang anak buahe yen dheweke bakal nyerang kastilku, ora ana sing urip kanggo nyiritakake.

Tukang Jagal Mabuk nglumpukké bala tentarané nglawan aku nalika aku ngomong.”

D'Alcicourt nyedhaki meja lan lungguh, mandeng Lazarus kanthi cetha. "Ing kene sampeyan bisa nindakake layanan sing penting kanggo aku. Atusan nyawa—pria, wanita, lan bocah-bocah— numpak swiwimu, Lazarus. Minangka wong Kristen sing mabur, aku ngarepake sampeyan nindakake bagean sampeyan kanggo ngladeni apa sing adil, lan bener atas Asma Suci Gusti Allah ."

Lazarus nggeliat lan nyiapake awake. Dheweke ngulu ludah kanthi susah payah lan manthuk.

D'Alcicourt ngomong karo para pengawale, "Elinga sumpahmu —sing wis disumpah kanggo ndhelikake; aja ngomong apa-apa babagan wektu iki." Para pengawal manthuk lan D'Alcicourt noleh maneh menyang Lazarus. Dheweke nyender ing meja lan ngobahake driji ing ndhuwur meja, kaya-kaya nggambar peta sing ora katon. "Sawise wengi tiba, aku butuh kowe mabur menyang kastil Gildard lan mlebu jendela tengah menara kidul, sing mbukak nganggo undhak-undhakan sing mlengkung sing munggah menyang koridor ndhuwur. Koridor kasebut langsung menyang kamar utama kastil." Ing sisih kiwa, ana kamar Hugon ; ing sisih tengen, ana kamar Endora . Minangka tahanan Hugon , lawang Endora dikunci saka njaba; lan ora ana pengawal sing diidini mlebu koridor."

Lazarus ndhingkluk lan nggelengake siraha, karo nggresula abot.

D'Alcicourt ngobahake tangane kanggo nenangake, "Ora, ora—aja kuwatir! Rungokna aku; ora ana sing bakal nemokake kowe! Hugon masang pengawal njero mung ing ngisor tangga lan dheweke ora bakal

ngarepake mlebu liwat jendela sing luwih dhuwur. Kajaba iku, kowe bakal mabur mlebu saka mburi bètèng sing ngliwati tebing sing tajem, ora mbutuhake pengawal. Pasukane njaga ngarep lan sisih bètèng; lan mripate bakal nutupi lemah—dudu langit. Kowé bisa mabur mlebu lan metu, tanpa perhatian utawa sepatah tembung babagan kowé." D'Alcicourt nyender saka meja, menahi Lazarus tangan sing mbukak, lan mesem. "Ngerti? Iku tugas sing gampang banget kanggo wong sing bisa mabur sajrone setengah wengi tanpa istirahat. Gusti Allah pancen wis mberkahi umatku, kanthi anané kowé sing ora dikarepke, Lazarus. Kanggo kowé, wong-wong mau bakal tansah ngucapke matur nuwun."

"Gusti," ujare Lazarus karo ngresiki tenggorokane, "Mungkin Panjenengan salah paham karo kemampuan kula. Kula saged mabur setengah wengi tanpa istirahat; nanging, kula boten saged nggawa liyane nalika mabur—punika kula boten saged."

"Aku ora ngarep-arep kowé nggawa sapa waé, menyang ngendi waé." D'Alcicourt ngunus kerisé lan nyudukké ing méja. "Apa iki abot banget?"

Lazarus nyiptaké mripaté marang lading gagang ireng kuwi. "Dadi, kowé ora njaluk aku nylametaké Endora, ta?"

Dhèwèké ndhangak lan weruh D'Alcicourt nggeleng-gelengaké sirahé lan kandha, "Dhèwèké dudu duwèkmu kanggo dislametaké, Lazarus. Mung sih-rahmat saka Gusti Kang Mahakuwasa sing bisa ngatur kaya ngono." Dhèwèké ndhingkluk lan ngetokaké drijiné ing popor piso sing wis ngadeg. "Iki kabèh sing kudu kokgawa— ènthèng kaya wulu lan landhep kaya mripaté manuk elang . Jupuk waé."

"Gusti, kula mboten mbetahaken menika," wangsulane Lazarus.

"Ora; wong ora bisa mung ngandelake kekuwatan wae. Hugon iku wong gedhe. Saiki, kowe kudu nggawa kekuwatanmu , ora ninggalake apa-apa kanggo kasempatan." D'Alcicourt nuduhake drijine menyang Lazarus lan ngedip.

"Dhèwèké gedhé, nanging aja kuwatir manèh. Kaya saben wengi, dhèwèké bakal mendem lan turu dhéwékan. Dhèwèké ora bakal tangi amarga ana swara sikil alus. Dadi, cepet lan resiki; lan priksa manawa dhèwèké ora ambegan manèh. Ninggalaké keris karo dhèwèké supaya wong-wongé nemokaké dhèwèké tiwas déning pedhangku dhéwé. Banjur kowé kudu lunga saka jendhela menara sing padha lan mabur bali menyang aku. Aku bakal ngenteni balimu kanthi slamet."

Lazarus nggelengake sirahé. "Nanging, Gusti; kula ningali bala tentara Panjenengan wonten ing njawi bètèng. Apik tenan." Kepiye carane Lord Hugon bisa ngalahake jumlah kaya ngono yen sampeyan nggunakake kanggo njaga bètèng sampeyan? Mungkin, yen kowe nindakake iki, mula ora ana getih sing bakal tumpah.

D'Alcicourt nggelengake sirahé. "Kuwi dudu tentaraku, sing nglumpuk ing gapura, nanging gerombolan sing ora diatur lan ora disenengi. Nalika kabar wis nyebar ing saindenging provinsi, dheweke teka kanggo kowe. Sejatine, barisan sing setya wis suda banget lan; umume, dheweke tetep ana ing njero bètèng. Lan ora kaya aku, Hugon mimpin tentara sing cukup gedhe—mungkin malah luwih gedhe tinimbang gerombolan sing kokdeleng. Sakabèhé, aku ora duwé pertahanan sing kuwat, yen dhèwèké nyerang." Desa ing njaba bètèng bakal dadi sing pertama ambruk. Kaya adat kebiasaané, dhèwèké bakal ngluwari

ora ana nyawane."

Lazarus nggoleki ing ndhuwur meja, mikir pilihan. "Banjur mbok menawa sampeyan bisa nuntun warga desa lan prajurit sampeyan supaya ora cilaka—kaya sing ditindakake Nabi Musa, karo bangsane; lan ora ana getih sing bakal—"

"Ora, Lazarus," ujare nyela, "Aku dudu Musa; lan iki dudu tanah sing adoh ing jaman biyen. Aku mung abdi lan abdine raja—mung gusti—lan iki tanahku lan rakyate. Kita ora duwe papan kanggo lunga. Kita lair ing tanah iki; kita nggarap tanah iki; lan kita bakal dikubur ing bayangan leluhur kita—iki omah kita. Yen aku mrentahake rakyatku supaya ninggalake kabeh sing ditresnani lan, ngidini Hugon ngobong omah-omahe lan ngrusak kuburan bapakne, sedulur lanang, lan putrane, sing tiwas ing tangane, mula dheweke bakal nglawan aku—wong desa lan prajurit. Lan aku ora bisa nggresula marang dheweke."

Dhèwèké mandeng liwat tembok, nimbang-nimbang apa sing isih ana kanggo dhèwèké. "Dhuh Gusti, yèn Panjenengan gadhah tiyang ingkang namung sakedhik, kenging punapa Panjenengan mbetahaken lahan ingkang sami kaliyan nalika Panjenengan gadhah kathah? Mbok menawi Panjenengan saged damel tentrem kaliyan piyambakipun kanthi menehi sebagéyan lahan, ingkang sampun mboten Panjenengan mbetahaken malih. Lan mbok menawi Panjenengan saged ngutus uskup kanggé ngatur perjanjian, lan ngluware Endora. Lan boten wonten getih—"

"Ora ana wong sing bisa ijolan karo Hugon. Dheweke kepengin kabeh tanahku—lan sirahku—lan ora bakal marem karo apa-apa sing kurang saka iku; dheweke ora masuk akal. Kajaba iku, uskup wis mlayu, mung ninggalake aku karo wong sing duwe swiwi lan keris."

"Mlayu? Yagene Yang Mulia mlayu?"

D'Alcicourt narik napas lan mesem cekak. Dhèwèké muter mripate, nggandheng driji, lan nerangake, meh kanthi rasa ora gelem, "Ya, amarga aku meksa dhèwèké, supaya dhèwèké ngatur kesepakatan liya: sing nglibatake penyelidikan informal, sing miturutku bisa uga bisa ngilangake rasa curiga sing saya tambah lan nenangake rasa kuwatir bangsaku. D'Alcicourt mandeng kanthi tajem marang para prajurit sing nyender ing tembok, sing manthuk kanthi tatapan tulus.

Lazarus takon, "Inkuisisi kasebut babagan aku—karo Yang Mulia lan ahli kitab, ta?"

D'Alcicourt manthuk. "Kanggo bangsaku, aku mbutuhake wakil saka Gereja kanggo ngumumake yen kowe *dudu* Iblis, nanging mung wong mabur." Dheweke ngresiki tenggorokane kanthi banter. "Sakwise suwe banget manggon ing kastil, lan terus dijaga kanggo keamanane, elinga; dheweke nemokake wektu kanggo nglumpukake posisi kita sing rapuh. Sebabe saiki wis jelas, ta?"

Lazarus ngalihake pandangane.

D'Alcicourt nerusake, "Nanging, dheweke mlayu menyang Avignon karo rasa kuwatire." Dheweke ngangkat bahuné. "Aku ora duwe dalan liya. Aku ora bisa ngongkon dheweke mrentahake kowe diobong ing cagak."

Lazarus ngringis. "Yang Mulia kepéngin ngobong aku? Nanging dhèwèké nemokaké aku mung wong mabur. Mung juru tulis sing ngomong liya."

"Ora masalah; wong-wong mau ora bakal ngganggu kowé maneh. Kowé ana ing pangayomanku; lan wong-wongku saiki tentrem karo wong Kristen sing mabur ing tengah-tengahé." Dhèwèké noleh menyang para pengawal, sing ngadeg ing cedhak tembok, lan ngomong karo wong-wong mau, "Apa iki ora bener?"

Wong-wong mau padha mangsuli bebarengan, "Inggih, Gusti."

"Nanging apa kowé nganggep aku Iblis?" Lazarus takon marang dhèwèké.

"Iku penting," wangsulane karo nggeleng cepet, "Mung kowe slamet."

"Menawi Gusti kersa, menika wigati kanggé kula."

D'Alcicourt nggresula lan nggelengake sirahe. "Ya wis; aku ngakoni yen, ing wiwitan, nalika salah sawijining prajuritku ngirim kabar babagan penangkapanmu, aku percaya yen kowe bisa—um, menawa kowé wis— Iblis, kejiret." Dhèwèké ngangkat bahuné. "Kelingané Kowé pancèn warni-warni, paling ora; nalika dhèwèké ngongkon aku nglumpukké kowé ngadeg sak dhuwuré sirahmu tinimbang wong-wongku sing paling dhuwur, nduwé swiwi naga sing gedhé banget, lan untuné gedhé banget nganti bisa nguntal sapi. Mung tembung-tembung sing ora ana gunane; omong kosong, kaya sing wis tak sinau saka kunjunganmu sing cendhak." Dhèwèké ngulurake tangané marang Lazarus lan mesem. "Deloken kowé. Kowé dudu Iblis— utawa Iblis liyané —mung wong mabur."

Lazarus ndhingkluk. "Nanging, yen kowe nganggep aku Iblis, kenapa kowe nglilani aku mlebu omahmu?"

Wong-wong mau padha nyawang mripate siji lan sijine.

D'Alcicourt dumadakan ngadeg, ngrangkul tangane ing mburine, lan mlaku-mlaku ing lantai nalika dheweke terus mripate mandeng Lazarus. Banjur dheweke mandheg dadakan lan muter tumite kanggo madhep Lazarus, karo kandha, "Ya; lan kenapa, wong sing wedi karo Gusti Allah kaya aku, ngundang kabeh sing ora suci, kaya dene "Setan dhewe, mlebu omahe dhewe?" Dheweke mesem lan nyender ing tembok, lan memuji Lazarus, "Kowé wis trampil banget babagan disiplin dialog lan ora menehi papan kanggo ngomong sing ora ana gunane. Miturutku, kowé isa ngalahake uskup, ing babagan ceramah lan perselisihan." Dheweke narik napas lan njupuk sikap sing luwih tulus.

"Nanging, iku dudu keputusan sing angel kanggo aku, amarga aku ora duwe pilihan kajaba meksa pam karo kowé. Nèk kowé Iblis, kaya sing diklaim prajuritku, aku ngira nèk kowé gelem nawakaké aku sawijining perjanjian, lan mungkin mènèhi aku pilihan sing ora kasedhiya kanggo aku."

Lazarus takon marang dheweke, swarane saya tambah kuwatir, "Jinis apa—um, yen panjenengan kersa— kesepakatan apa?"

"Mesthi, kesepakatan sing bakal nylametake nyawane bangsaku—minangka ijol kanggo nyawaku dhewe, mesthi," D'Alcicourt ngakoni, lungguh maneh ing ngarepe Lazarus.

Lazarus ngempet tenggorokane lan kanthi khidmat ngumumake, "Mungkin Iblis bisa uga—njupuk luwih saka nyawamu, Gusti. Kepiye nyawamu?"

Wong lanang mau manthuk. "Iya; nyawaku, minangka ijol kanggo ngalahake Hugon lan nglindhungi tanah lan rakyatku saka tukang jagal kaya dheweke selawase." Dheweke ngrangkul tangane ing ngarepe lan mesem, karo bungah kandha, "Nanging, kanthi sih-rahmate Gusti Allah, perjanjian kasebut ora bakal kelakon, amarga kowe dudu Iblis, nanging mung wong Kristen sing duwe swiwi sing uga bisa nylametake kanca-kanca Kristenku saka panyebaran Hugon sing ala!" Dheweke nggegem tangane ing langit-langit lan kanthi bungah nguwuh, "Ing Asmane Kristus, pandongaku wis dijawab dening utusane Gusti Allah, yaiku wong mabur sing bisa nylametake kita saka Iblis, yaiku Hugon, lan nglindhungi wong-wongku sing apik saka pialane sing saya tambah! Pancen, Gusti tumindak kanthi cara sing nggumunake." Dheweke noleh menyang prajurite. "Apa Dheweke ora?"

"Inggih, Gusti," wangsulane wong-wong mau kanthi hormat.

Lazarus nutup cangkeme lan nutup mripate sedhela, nimbang-nimbang wayahe kasebut ing pikirane. "Nanging, kowe meksa aku njupuk nyawa wong liya ."

D'Alcicourt ngemut lambene lan manthuk. "Senadyan niat sing apik lan suci saka usaha kaya ngono, aku ngira yen sampeyan duwe keraguan." Dheweke nyelehake tangane menyang rompine lan ngetokake dompet sing muni-muni. "Aku uga wis siyap menehi sampeyan ganti rugi sing akeh." Dheweke ngocok dompet kasebut. "Telung puluh telu keping emas Genoa kudune bisa ngatasi masalah kasebut, ya?" Dheweke ngendhokke tali dompet lan nyiram dhuwit receh emas sing abot ing meja ing antarane, karo nambahake, "Umume wong lanang ora tau entuk akeh sajrone urip; nanging, kabeh iku dadi duwekmu nalika sampeyan bali kanthi slamet. Aku wong sing mulya lan janjiku tulus." Dheweke mesem lan condong menyang Lazarus, takon, "Saiki, kepiye pendapatmu babagan gaji seumur hidup kanggo kerja sedina muput?" D'Alcicourt ngangkat alis lan ngenteni wangsulan Lazarus .

Lazarus ndeleng kanthi waspada antarane keris sing mudhun, sing pucuke nyusup ing ndhuwur meja, lan tumpukan emas sing sebagian mengkilat, sing ana ing bayangan dawa piso kasebut. Dheweke nggeleng lan noleh. "Ora kabeh bisa diijolke, Gusti." Dhèwèké mandeng manèh lan ngangkat tangané kanthi rasa bingung. "Kowé kandha nèk kowé gelem masrahaké nyawamu, padahal iku dudu duwèkmu; lan saiki kowé meksa, supaya aku njupuk nyawané wong nalika iku dudu duwèkku." Dhèwèké nyelehake tangané ing pangkoné lan nggresula. "Nuwun pangapunten, Gusti; kanthi kawicaksanan sing apik, aku ora bisa nindakake apa sing kokjaluk ."

Rai D'Alcicourt ndhingkluk. Dhèwèké ngadeg nalika mbalekake dhuwit receh menyang dompeté. Dhèwèké narik taliné kanthi kenceng, nyelehaké dompet ing sangisoré rompiné, nggandhèng drijiné ing ndhuwur méja,

Ian mandeng raine Lazarus kanthi jero . Banjur Panjenengane mecah kasepen sedhela, takon, "Lazarus, apa kowe tau krungu critane telung nabi lan ula?" "Aku durung," Lazarus ngakoni.

"Dadi aku kudu crita karo kowe," ujare, karo lungguh kanthi luwih kepenak ing kursine. Dheweke ndeleng saka pundhake Lazarus kaya-kaya lagi ndeleng saka kadohan. "Kedadeyane kaya ngene—"

"Nalika semono, ana telung sadulur lanang sing diwenehi karunia dadi nabi Gusti Allah. Sing mbarep wuta, nanging diparingi pangrungu sing tajem; dheweke bisa krungu kabeh wujud ala saka kadohan. Sing tengah diwenehi karunia penglihatan sing luar biasa; dheweke bisa ndeleng kemungkinan apa wae, lan ngganti dalane takdir amarga iku. Lan sing ragil iku wong sing mung bisa ngomong sawetara tembung, nanging diwenehi ilat sing ora biasa, saengga dheweke bisa ngomong karo para malaikat."

Ing sawijining esuk, sedulur loro sing luwih tuwa nyiyapake pesta sing enak lan; wiwit sing paling enom manggon kapisah saka dheweke, banjur padha budhal njupuk adhine saka desa sing cedhak. Nalika lagi mlaku ing dalan siji-sijine sing kerep dilewati ing antarane rong desa kasebut, sedulur wuta mau mandheg lan menahi peringatan, ujar, 'Aku krungu anane piala ing ndhuwur bukit sabanjure—'ula sing wis siyap, lagi ngenteni.'

Sedulur lanang sing tengah nggoleki dalan lan mangsuli, 'Inggih, leres.'
Nanging, aku weruh dalan sing mlengkung liwat alas—sing bakal nuntun kita kanthi slamet menyang desane sedulur kita.
Sing mbarep sambat, 'Aku ora ngerti alas sing amba kaya dalan sing lurus lan sempit. Mungkin kita bisa terus maju lan mateni ula kasebut sadurunge nyerang.' Kuwatir babagan ula kasebut, dheweke nambahake, 'Nanging, amarga aku wuta, aku bakal ngenteni ing kene nalika kowe mateni.'
Amarga wedi karo ula kasebut, ula liyane mangsuli, 'Mungkin kita ora prelu mateni salah sawijining makhluk Gusti Allah nalika Panjenengane wis maringi kita indra sing cetha supaya bisa nyingkiri ula kasebut? Lan amarga kowe wuta, ula kasebut bisa uga nyerang kowe nalika aku nyoba.' Dheweke padha sarujuk, nemokake alesan sing apik kanggo nyingkiri ula kasebut; lan dheweke nyelip menyang alas, ing dalan menyang desa.

Bengi iku, sedulur telu mau bali menyang dalan desa, bingung banget, lagi ngomong babagan pesta sing bakal teka, lan ora ngerti apa sing bakal kedadeyan. Ula mau langsung mlumpat lan nabrak tumite sing paling enom. Kakang loro mau banjur ngejar dheweke menyang papan sing aman, lan ngrawat dheweke ing sangisore wit ara. Sawise iku, saben wong nuduh siji lan sijine amarga kasangsaran sing dialami adhine.

Sedulur lanang sing nomer loro nyalahké sing luwih tuwa, 'Kowé ngerti nèk ula kuwi ana ing dalan, nanging nalika kita bali, kowé ora ngrungokké! Saiki, sedulur kita lagi kena penyakit!'

Kakang mbarep nggereng sing tengah, 'Lan kowé ngerti nèk ula kuwi ana ing dalan uga, amarga kowe ora gelem mateni nalika aku takon iki saka kowé! Saiki, sedulur kita sing ditresnani wis cedhak karo pati!'

Banjur, sing paling enom mbengok nganggo basa roh lan medeni wong-wong mau nganti meneng. Dheweke ngandhani yen ana malaikat sing ngomong karo dheweke, "Kuwi Gusti Allah, sing masang ula ing dalan, supaya Panjenengane ngerti sapa sing pantes mlaku ing dalan kasebut. Lan amarga Panjenengane mberkahi sadulur-sadulurmu kanthi akal sehat kanggo ngerti piala, nanging dheweke ora nuduhake kepeksa utawa kewajiban kanggo nyingkirake piala kasebut; Dheweke ngumumake, wiwit saiki, yen ula kasebut bakal dadi kaya naga ing sangisore sikile, nyerang tumit saben warga desa, nganti tiwas .

Sawisé krungu iki, sedulur loro mau banjur ngadeg lan ngoyak ula mau ing grumbulan; ngoyak ula mau munggah mudhun ing dalan nganti pungkasane dipateni . Lan minangka paseksen, dheweke nggawa bangkai ula mau bali menyang wit ara nanging nemokake yen sedulure wis mati."

Kanthi sikut-sikut sing saiki wis disangga ing meja, lan drijine isih gandhengan, D'Alcicourt nyinaoni raine Lazarus kanthi tliti nalika nerangake, "Kaya sing kedadeyan karo telung sadulur, kurange tugas kanggo mateni kejahatan, dadi kejahatan sing mateni sadulure . Lan kaya dene ula urip mung kanggo nyerang lan njupuk saka saben wong sing a "Semono uga, Hugon nindakake sing padha." Dheweke ngelus meja kanthi alon. "Rungokna aku, Lazarus; mung kowe sing bisa nyedhaki ula lan mateni. Yen kowe ora gelem, atusan wong lanang, wadon, lan bocah-bocah sing apik bakal mati. Lan Hugon bakal terus mateni nganti pungkasaning dina-dinane. Minangka wong sing mabur saka Gusti Allah lan abdi ing Tentara Apik-Ne, kowe kudu ngenali awakmu dhewe. peparing sing luar biasa lan tugas sing paling penting kanggo nylametake umate saka piala. Apa kowe nglumpukake aku? Iki tugas sucimu, dina iki."

Lazarus mendengus lan noleh nalika D'Alcicourt dumadakan obah kanggo nenangake rasa kuwatire. "Ora, rungokna aku kanthi cetha, Lazarus. Patenana dhemit iki, Hugon, lan aku bakal ngangkat kowe dadi gubernur pribadiku kanggo nguwasani kastil lan tanah Gildard, lan kabeh bakal menehi kowe tentara sing cukup gedhe kanggo njaga kekuasaan ing wilayah kasebut. Saiki, kowe ora bakal kekurangan apa-apa sajrone sisa uripmu. Kabeh iki, bakal dakwenehake marang kowe, kanggo barang sing bisa koklakoni kanthi gampang sajrone wektu sing cendhak. Janjiku kaiket anggere kita loro isih urip, anggere kowe ngladeni aku."

"Nanging, kowé njaluk aku matèni," Lazarus nyela, isih ndeleng keris mau. "Mungkin ana

cara liya— kesepakatan sing adil lan cocog antarane kowe loro?" Dheweke ndhingkluk, meksa, "Aku ora bisa njupuk nyawane wong iki, Lord D'Alcicourt—aku pancen ora bisa." Bangsawan mau nggebug meja nganggo tinjune. Pisau mau tiba miring. "Demi Gusti Allah!" Dheweke ngadeg. "Apa kowe duwe rasa tanggung jawab utawa welas asih marang sesama Kristenmu?"

Lazarus ndhingkluk lan mangsuli kanthi andhap asor; "Menawi panjenengan kepareng, Gusti; miturut prentah-prentah ingkang dipunparingaken dening Nabi Musa, punika dosa ageng kangge ngrebut nyawa tiyang sanes. " uga ditulis: Aja wedi karo wong-wong sing bisa mateni raga, nanging aja wedi karo jiwa. Wedi mung marang apa sing bisa ngrusak loro-lorone. Kepiye carane aku nuduhake kewajiban utawa welas asih marang sesamaku lan mateni dheweke ing bab sing padha? Kepiye carane aku bisa ngladeni Gusti Allah lan nolak pamrentahane ing bab sing padha?"

D'Alcicourt noleh menyang para pengawale, ngangkat tangane, lan ngeculake. Dheweke mandeng para pengawale, katon kaget. "Apa pratandhane iki—yèn aku kena kutukan?" Dheweke salaman karo Lazarus nalika sambat marang para pengawale; "Dheweke ana ing kene—ing kastilku dhewe— jawapane kanggo dheweke. Sepasang swiwi iki bisa ngendhegake dhemit, Hugon, nalika kabeh tentaraku ora bisa. Kepiye carane aku bisa begja nemokake wong mabur, mung kanggo ngerti yèn semangat imane ndadekake dheweke ora ana gunane nalika ngadhepi Kejahatan?" Dheweke mandeng langit-langit. "Dhuh Gusti, aku wis kelangan akeh wong apik, nganti saiki! Apa iki kudu kaya pacoban kanggo Ayub?" Dhèwèké takon marang para prajurit kanthi ora percaya, "Apa ana pertanda ala sing luwih gedhé tinimbang iki tumrap sawijining kaum?"

Para prajurit ngalihake pandangane.

D'Alcicourt nggebug meja nganggo tangane lan nyender marang Lazarus, sambat, "Ya wis, yèn ngono. Amarga kowe, aku wis kelangan akeh prajurit sing trampil, akeh panganan lan persediaan, lan wektu sing larang regane. Lan kanthi serangan Hugon sing bakal teka, aku ora bakal bisa nanggung yèn ana sing kelangan!"

D'Alcicourt nerusake kanthi tenang, "Nanging, amarga kerugian iki asale saka keputusanku dhewe, aku ora duwe pilihan liya kajaba nampa. Sawise kabeh, aku ora bisa kanthi sah nganggep niat apikmu minangka penghinaan marang karsaku dhewe; nanging, keputusan iki mesthi bakal ana ing sirahmu, amarga iki bakal nggawa pati sing mesthi lan nggegirisi kanggo atusan wong Kristen; umume wanita, bocah-bocah, lan wong tuwa." Banjur dheweke ngobahake driji nuduh Lazarus. "Lan Sejarah supaya selawase ngelingi yèn wong mabur tunggal lan egois —Lazarus Gogu—mateni kabeh wong nganggo pedhange sing kuat kanggo mbenerake awake dhewe!" Dheweke njupuk keris saka ndhuwur meja lan nyarungake, nambahake, kanthi tatapan sengit, "Pedhang sing gedhene— kaliber banget—nganti ora perlu diacungake sanajan kanggo mateni ewonan wong!" Dheweke noleh lan nyerbu lawang, nguwuh-uwuh ing njaba, "Penjaga!"

Dumadakan, lawang mbukak nalika Lord D'Alcicourt lan para prajurite ninggalake ruangan, ninggalake Lazarus kanggo mikir babagan kewajiban lan pangarep-arep sabanjure, sing

bisa ngancani wong Kristen sing wis diwènèhi prentah mabur.

~*~

Ing njaba benteng bètèng, jubah wengi ngambang saka wétan; lan srengéngé sing wis alum ngetokake sinar pungkasan kanggo nandhani wengi liyané wiwit Lazarus dicekel. Ing langit, lintang-lintang pisanan ing wayah surup nembus mega tipis lan kemul abangé. srengenge surup. Lan ing sadhuwure tanah sing kebak bayangan dawa lan bolongan sing ngantuk—ing sisih kulon kastil D'Alcicourt lan, malah ora ngliwati lapangan sing remang-remang lan alas sing kebak—tentara sing wis siyap, kira-kira telung ewu penunggang jaran lan prajurit mlaku, padha jajar ing dasar watu jurang sing ngulur-ulur. Ing pucuk barisan sing muter-muter, sawijining ksatria gedhe lungguh ing pelana. Kanthi helm sing diangkat, dheweke nyetel perlengkapan waja ing ndhuwur tinju lan lengenane—iku Hugon saka Borbonaise. Rong ksatria berkuda ngancani dheweke.

Ing sisih kiwa Hugon, sawijining ksatria nuduhake munggah jurang lan menyang tikungan. "Gusti, dheweke bali."

Hugon ngalihake kawigatene marang pramuka sing maju sing nuntun jarane mudhun ing tanggul sing tajem lan nyemplungake awake menyang dhasar jurang. Banjur dheweke mlayu kanthi cepet nalika Hugon mikir banter; "Lan Iblis D'Alcicourt ora mateni bocah lanang iki?" Dheweke ndeleng kanthi cetha antarane rong ksatria. Iki pertanda apik, utawa kejahatan gedhe, sing ditutupi kanthi apik." Dheweke nyinaoni pramuka sing maju kanthi cepet lan ngandhani anak buahe; "Dheweke nggawa barang; siyap-siyap." Prajurit loro mau nyekel pedhang lan ndeleng wong enom kasebut nyedhaki. Pramuka kasebut nggendhong seikat kain ing tangane siji, mencet kanthi kenceng ing iga.

Prajurit ing sisih tengen Hugon nawakake, "Mungkin dheweke tatu?"

Hugon nggelengake sirahe. "Dheweke lungguh kejejejan kanggo tatu kaya ngono; lan jarane nunggang kanthi kuwat." "Siap-siapa kanggo akal-akalan, utawa tabir saka Iblis dhewe." Nalika pengintai maju, loro ksatria mau nurunake pelindung lan ngunus pedhange. Hugon lungguh, ora obah. Pramuka mau alon-alon mlaku, jarane niup banter.

Hugon ngrembug babagan rasa kasepé. "Bètèng iki dudu ing Kraton Inggris, Nak." "Nuwun pangapunten, Gusti," ujare pramuka sing lagi sesek napas. "Abdinipun sampun sepuh lan kasep rawuh. Lakune adoh banget saka bètèng menyang alas kanggone." "Wis, wis, piye kandhane abdine?"

Pramuka mau mindhah jarane nyedhaki Hugon lan nyender ing jarane, ngatur ambegan, lan bisik-bisik, "Ahli astrologi panjenengan ngomong bener, babagan wahyune, Gusti. Pancen, Gusti D'Alcicourt wis nyekel Iblis bersayap. Dheweke ngrawat Iblis kasebut kanthi pengawal ketat, ing salah sawijining sel koridor ngisor, nampani minangka tamu terhormat. Uga, Uskup wis

ngetokake dekrit resmi, kanthi wewenang Tahta Suci, sing ngaku minangka wong Kristen sing mabur; nanging, uskup kasebut wis ilang. Abdi kasebut uga menehi janji, ujar, yen kowe nyerang bètèng iki rauh, pertahanané Pangéran D'Alcicourt ora bakal siyap ."
Bocah lanang mau manthuk. "Aku percaya dhèwèké ngomong bener, Gusti. Aku ora weruh bètèng iki dijaga ketat. Uga, para petani tetep ana ing désa lan ora nuduhake rasa kuwatir. Lan aku ora weruh patroli ing sadawane garis alas utawa ngluwihi iku—ora ana apa-apa, kajaba terwelu ing alas."

Hugon manthuk menyang bungkusan ing tangane pramuka . "Dadi kowe njebak terwelu kanggo aku?"

"Oh! Ora, Gusti," pramuka mbantah, karo menehake paket kasebut marang Hugon. "Aku mandheg tanpa alesan. Iki hadiah saka abdi, sing nampani rawuhmu. Iki minangka tandha matur nuwun lan kasetyane. Dheweke mesthekake yen nyedhiyakake akeh kanggo kowe lan wong liya; lan ujar manawa dheweke wis nyiyapake pesta kanggo kowe lan wong-wongmu."

Hugon nimbang bungkusan ing tangane sadurunge mbukak kain kasebut kanggo nuduhake lapisan daging babi sing diiris. Dheweke ngambu daging kasebut lan manthuk sadurunge takon marang pramuka, "Panganan sing apik sadurunge perang; kepiye menurutmu?"

"Oh, inggih Gusti; lumayan, kula ngira," wong enom mau ngakoni karo mesem, "Lan disiapake ing pawon mungsuhmu dhewe." Dheweke nyawang loro ksatria Hugon kanggo nggoleki tandha-tandha rasa seneng sing padha, nanging mung nemokake tatapan sing tajem. Dheweke banjur narik pedhange.

Hugon mangsuli bocah lanang mau, "Persis, kaya sing kok omongke—panganan saka mungsuhku." Dheweke nglipet maneh kain mau lan mbuwang bungkusan mau maneh marang bocah lanang mau. "Dadi, waregna."

Bocah lanang mau ngulu ludah kanthi susah payah. "Gusti?"

"Kowé luwih ngerti abdi sing apik iki tinimbang wong liya ing kéné, amarga kowé wis ndeleng lan ngobrol karo dhèwèké—lan ndeleng langsung mripaté. Apa kowé ora nganggep dhèwèké wong sing jujur?"

"Iya, nanging dhèwèké kandha nèk hadiah kuwi khusus kanggo kowé—aku ora mangan daging ing dalan."

"Nanging, kowé durung *tekan ing* dalanmu; amarga saiki kowé ana ing kéné karo aku. Lan dhèwèké kandha nèk isih akèh kanggo wong liya, ta?"

"Inggih, Gusti."

"Banjur aku menehi kowe daging, lan weteng sing kebak sadurunge perang. Mangana!"

Ksatria ing sisih tengen Hugon sambat; "Dheweke isih bocah, Gusti. Dheweke wis nuruti saben prentahe panjenengan."

Prajurit ing sisih kiwa Hugon mbantah sing liyane; "Yen dheweke nuruti saben prentahe Gusti, mula bocah lanang kasebut saiki bakal ngunyah daginge, ya?"

"Pancen," Hugon sarujuk. "Manganen daginge, Cah! Mangana nganti wareg."

Ksatria ing sisih tengene muter mripate lan noleh; nalika ksatria ing sisih kiwa ngguyu lan nabok lambene marang pramuka kasebut. Wong enom kasebut mbukak kain kasebut lan nguntal panganan kasebut.

kurban.

Hugon noleh kanggo ndeleng saka pundhake nalika dheweke weruh cahya pungkasan saka srengenge sing surup. "Kanthi Kristus, Panjenengané Kang Maha Suci, lan ahli nujumku sing apik, karo Piring Rembulané, Takdir ana ing ngarsané kita." Dhèwèké noleh manèh menyang para ksatriané. "Lan nalika tanah-tanah D'Alcicourt digabungaké ing sangisoré panji-panjiku, kaloro wilayah kasebut bakal dadi siji provinsi gedhé, mung kanggo ngladèni Kersané Gusti Allah minangka kekuwatan sing siap lan ora goyah kanggo mbela Prancis déning Sang Raja ." Hugon ngarahaké jarané menyang srengéngé surup lan mriksa pasukané, lan mènèhi prentah marang ksatria kasebut ing sisih tengene. "Aku pengin kowe mesthekake yen kreta amunisi wis aman kanggo maju kanthi cepet. Aku ngarepake wong-wongmu supaya masang garis kreta pengepungan sadurunge pemanah D'Alcicourt ana ing ndhuwur benteng. Ing wektu sing padha, kowe kudu masangake ram." Banjur dhèwèké mrentahaké ksatria ing sisih kiwané; "Lan kowe kudu ngongkon wong-wongmu ngresiki désa lan ngusir para petani menyang bètèng, njaga supaya tetep ana ing jangkauan para pemanah D'Alcicourt , nalika sawetara prajuritmu sing paling kuwat nguwataké serangan ing gapura. Saiki, kabari barisan supaya kita terus maju."

Sawisé loro Kapten Hugon mlayu saka sisihé, dhèwèké mbalikké jarané lan nyinaoni pengintai, sing lagi mangan daging saksuwéné. Dhèwèké nggebug drijiné lan nglambaikaké tangané, lan Wong enom mau nurut karo isyaraté, nglipet maneh kain lan masrahake bungkusan kasebut. Hugon nyelehake bungkusan kasebut ing tas pelanane lan ngongkon prajurit kasebut lunga. "Gabung barisan, Nak." Pramuka mau narik kendhaliné lan ngedorong jarané lunga.

Saiki dhewekan, nanging karo tentara ing mburine, Hugon nyawang langit wetan sing peteng lan nggumam dhewe, "Tumindak ala ora bakal tanpa biaya, D'Alcicourt. Sampeyan bisa uga duwe Iblis ing tengah-tengahmu; nanging, aku bakal ngrebut sirahmu; kaya dene Gusti Allah bakal ngrebut nyawamu." Dheweke ndhingkluk ing sisih jarane, ngresiki irunge, lan lungguh maneh ing pelanane . Mangkono, ing antarane tembok kali sing garing lan ditutupi oyot, tentara Lord Hugon nyiapake obah. Kewan-kewan ngorok lan prajurit nguwuh-uwuh prentah, sanajan swara waja lan senjata sing ora pedhot lan muni diiringi swara serangga sore sing terus-terusan.

~*~

Kaya laba-laba, ngrajut ing tangkepane ing wayah sore, Wektu nggulung langit sing meh garing dadi kepompong peteng, mung kanggo mbukak langit sing wis malih dadi cahya fajar liyane. Nalika srengenge abang munggah, srengenge ngilangake saben bayangan sing dawa lan isih ana, nglembutake sudut-sudut tajem saka benteng kastil D'Alcicourt sing jarang dijaga. Lan ing njero njero

bètèng watu, sing ditutup ing mburiné lawang sing ora katon, Lazarus tetep dadi tamu penting lan tahanan sing dijaga.

Eljo mlaku menyang pojok ruangan ing ngendi dheweke ngelingi tikus mati. Dheweke jongkok, ngusap driji ing watu-watu ubin, lan ngambu, mung nemokake jejak bledug lan anggur sing samar. Dheweke ngadeg, bingung, lan nggoleki pojok-pojok ruangan liyane, mikir yen dheweke bisa uga ora sengaja ndeleng bangkai ing papan liya; nanging, kabeh padha kosong. Dheweke ngangkat rahang lan mikir babagan kenangan aneh kasebut. Dheweke, gagasan tikus mati ora dadi perhatian gedhe kanggone. Sing sejatine ngganggu Lazarus yaiku dheweke nemokake, kanggo pisanan, yen persepsi sing dieling-eling babagan kasunyatan saiki bertentangan karo Bebener. Sajrone kabeh dina, ing katakombe Abbey, dheweke tansah ngrasakake lan ngrasakake apa wae. Yen dheweke krungu swara, mula swara kasebut nyata lan duwe asal-usul sing beda. Yen dheweke ndeleng gerakan saka pojok mripate, mula ana variasi cahya lan bayangan, sing nggawe gambar gerakan. Yen dheweke ngrasakake anane Kabecikan utawa Ala, mula ana artikel ing cedhak utawa wahyu sabanjure sing tansah mbenerake perasaan kasebut. Lan amarga pangling-eling ora tau nguciwani dheweke, kanthi wani digarisbawahi kanthi cara dheweke kanggo ngeling-eling saben tembung I saben buku gedhe, saka sak skriptorium—”

Dhèwèké nggresula abot banjur mlaku menyang méja, nyingkirake misteri tikus mati, lan ngelus rambuté menyang mburi.

Dhèwèké nyenderaké kupingé menyang lawang sing ora rata, krungu swara-swara anyar ing njaba. Akhiré, swara-swara gembok logam lawang mau sadurunge wong wadon tukang cuci mlebu, karo kain ireng sing nutupi lengene.

Lazarus mesem, nanging dheweke ora mbales raut ramah sing padha. Nanging, dheweke mbukak kain kasebut lan ngangkat kanggo menahi klambi ireng, sing pas banget kanggo dheweke. "Apa gunane, sing iki luwih cocog kanggo sampeyan." Dheweke ndeleng dheweke, lan nambahake, "Sing

"Klambi putihmu wis rusak kena noda anggur." Dheweke maju, ngangkat klambi kuwi, lan mbukak kanggo dheweke. "Apa kita arep?"

"Oh, iya," wangsulane Lazarus, karo nganggo klambine maneh, nalika Lazarus nganggo kake klambi marang dheweke.

Dheweke menahi saran, "Mungkin, aku bisa nggosok klambi liyane—aku wis ngesiki akeh jubah, sing keno banyu anggur."

"Lan jubah-jubah iki werna apa?" pitakone kanthi angkuh.

"Warna coklat; umume, pancen ngono."

"Tepat sekali; klambine ora putih. Putih iku ora bisa ngapura. Saiki kowe isa nganggo ireng—saka gulu nganti tekan sikil—supaya kowe ora digangu maneh dening noda anggur utawa maksiat, pesta pora, utawa pesta pora liyane sing ngregedi kowe." Dheweke masang klambi kasebut kanthi rapet ing swiwine, muter dheweke, lan sibuk ngkancing bluse. Dheweke ora menahi ijol-ijolan maneh, lan terus ndeleng tangane. Lazarus bola-bali mirsani lambene.

ngobah-obah saben tombol anyar, kaya sing biasane ditindakake wong, nalika drijine saya kurang lincah amarga umur.

Lazarus sing sedih banjur ngalihake pandangane. "Nyuwun pangapunten bilih kula bodho; kula boten niyat ngotori klambi punika."

"Oh, dudu nodane," ujare dheweke kesusu. "Ora ana apa-apa."

"Banjur, apa sing ngganggu kowé?"

"Ora ana apa-apa, ujarku. Lan kowe ora perlu kuwatir karo randha tuwa lan bodho kaya aku. Saiki, wenehana aku tangamu."

Lazarus ngulurake tangane nalika dheweke mbenerake perbane. Dheweke takon, "Tulung critakna, yen sampeyan gelem; kepiye carane aku ngliwati sampeyan? Apa aku bisa mbenerake?"

Wong wadon mau ngguyu ngece lan muter mripate, mung obah kanggo mbenerake besike tangane liyane.

Lazarus nyelehake tangane sing alus ing ndhuwur drijine, lan ngendhegake drijine. Kanggo sawetara wektu, nalika Mripate merem, Lazarus weruh rasa lara ing pandhangane. Dumadakan, dheweke narik tangane saka dheweke, mundur, lan nyilangake tangane. "Sampeyan ora duwe hak, Guru Lazarus."

Lazarus ngendika, "Aku ora ngerti. Yen dudu klambine, apa sing wis tak lakoni?"

Dhèwèké nggelengaké sirahé lan nyipitaké mripaté marang dhèwèké. "Kowé ora nindakaké apa-apa; lan kabèh wis kaya sing dikarepaké, kanggo kowé. Iku dudu hakku kanggo nyampuri urusanmu dhéwé." Dhèwèké ngulurake tangané marang dhèwèké sakcepat-cepet, terus ngomong, "Kowé wis adus kaya bangsawan, kaya pésta raja; lan saiki kowé nganggo klambi sing paling apik. Kajaba iku, kowé sopan ing saben bab, lan nduwèni keyakinan sing jero babagan apa sing kokpercaya, bener lan salah— kualitas sing mesthi bakal migunani kanggo kowé. Luwih saka iku, kowé seneng kesehatan sing apik lan kudu urip dawa lan kebak acara—ora kaiket apa-apa, kajaba awakmu dhéwé lan Gusti Allah. Lan kanthi kabèh kabecikan lan berkahmu, saiki kowé begja ngerti yèn Gusti Allah bakal mbébasaké kowé, supaya kowé bisa mabur adoh saka kéné lan lali karo panggonan sing kebak masalah iki."

Lazarus langsung sumringah bungah. "Dheweke wis sarujuk mbebasake aku?"

Dhèwèké manthuk, karo ngucap kanthi khidmat, "Iki, dhèwèké wis. Gusti Allah iku wong sing nduwèni ati sing apik lan loman—sanajan karo wong-wong sing mungkin ora nduwèni kabecikan sing padha."

Lazarus ilang esemane. "Aku mung pengin—apa sing dijuluk saka aku—mungkin kowe ora ngerti ___"

"Aku ngerti kabeh, Guru Lazarus—malah luwih saka sing mbokkira."

"Oh?"

Dhèwèké megap-megap, ngrangkul pinggul, lan muter-muter sirahé kanthi tegas nalika ngomong.

"Pancen, aku nindakake. Aku wis dadi pelayan kamar pribadi kanggo Master D'Alcicourt lan

bocah-bocah, meh kabeh dina-dinaku. Aku ngerti saben kedadeyan, sanajan iku kedadeyan. Dadi, aku ngerti yen dheweke wis ngaturake rasa hormat marang kowe, sing ora ana tandhingane karo tamu terhormat liyane sing wis tau ditampa ing omahe. Aku ngerti yen, sanajan sepatu bot sing ana ing sikilmu kuwi duweke bapakne; lan blus sing saiki kok enggo, duweke dheweke. Lan aku ngerti, sanajan panganane kurang, dheweke meksa kowe nikmati pesta sing ora tau diundang kanggo awake dhewe— pesta sing mesthi cocog kanggo Yang Mulia, Raja Prancis. Lan dina iki, aku saiki ngerti, nalika aku njaluk supaya ketemu karo dheweke, meksa supaya dheweke mbukak lawang kamar, yen kowe ora bakal nylametake kita saka Hugon, amarga keyakinanmu dhewe.”

Dhèwèké mbukak cangkemé arep ngomong, nanging dhèwèké ngethok omongané, "Tuan Lazarus, dina iki aku weruh apa sing mung tau tak deleng sapisan sajrone pirang-pirang taunku— ekspresi rasa lara sing ora bisa dilalekake sing tak deleng nalika Gusti ngerti yèn Lady D'Alcicourt sing ditresnani lan sedulur-seduluré dibantai déning Hugon ing bètèng Gildard . Apa kowé kepéngin ngerti apa sing tak deleng, Tuan Lazarus?"

Lazarus miwiti; "Apa sing kok—"

"Aku ngrangkul dheweke nalika dheweke nangis—nangis," dheweke ngidoni, "kaya bocah cilik!" Mripate nganti mbrebes mili; nanging, dheweke nahan awake dhewe lan nerusake, "Nanging kowe ngerti, dheweke ora nangisi awake dhewe. Ora, ora—aku ngerti atine. Dheweke nangisi kita—kanggo kita kabeh sing ora bisa dilindhungi. Dheweke ngerti apa sing bakal ditindakake Hugon marang kita lan rumangsa ora duwe daya kanggo nyegah." Banjur dheweke kesandhung menyang meja lan tiba ing bangku, nutupi raine nganggo tangane. Dhèwèké njeblug karo luh lan sambat teredam.

Lazarus saiki ngadeg ing sandhinge dheweke, rumangsa ora bisa apa-apa. Dheweke noleh lan ndeleng lawang, mungkin ngarep-arep tangisane bakal dirungokake dening wong liya sing bisa nenangake dheweke. Nanging lawang ora tau dibukak kanggo tangisane wong wadon kasebut. Dheweke nggegem rahang lan mriksa tembok, kaya-kaya nemokake papan sing ditulis ing tembok kasebut, tembung-tembung sing tepat kanggo nglipur dheweke—kanggo ngilangi rasa lara lan ngendhokke atine dhewe. Kaya-kaya tangisane asale saka rasa lara dhewe—kaya- kaya dheweke nangisi kabeh wong, kalebu awake dhewe. Lan saben dheweke nangisi rasa sedhih, dheweke rumangsa kaya ana piso sing ngiris dadane, ngethok intine. Ing njero ati, emosi saya tambah; nalika rasa lara, nesu, lan sedhih kaya-kaya umob saka wadhah sing jero lan pecah. Lazarus ndeleng wong wadon sing sedhih kasebut, karo raine diulur. Lan luh sabanjure, sing digoleki, ora mili mudhun ing lengene, nanging mudhun ing pipine dhewe. Loro Luh wiwit mili. Lan rasane kaya-kaya udan wiwit deres ing endi-endi—malah ing Eden.”

Lazarus nggigit lambene lan nangisi kulawargane wong wadon sing wis seda, amarga dheweke ora bisa nangisi awake dhewe. Dheweke nangisi D'Alcicourt lan rakyaté, amarga dheweke ora duwe pangarep-arep kanggo kaslametan saka Hugon. Lan dheweke nangisi awake dhewe amarga dheweke durung siyap dadi luwih saka bapakne, lan nylametake atusan wong saka piala.

Ing njero awake, keyakinan malih dadi rasa sedhik lan nesu—”

Dhèwèké nggebug tangané ing ndhuwur meja, medeni wong wadon mau nganti meneng.

"Gusti Lazarus, ngapura kula," wong wadon mau nyuwun, ngaturake awake dhewe.

Lazarus cepet-cepet ngusap rai lan ambegan. "Aku bakal nindakake prentahe. Yen kowe gelem, aku nggoleki patemon liyané karo Lord D'Alcicourt."

"Duh, Gusti Allah—Paduka badhe nylametaken kawula?" Wong wadon mau dumadakan ngadeg lan ngrubuhke Lazarus kanthi bungah banget nganti meh wae Lazarus tiba.

Banjur dheweke ngeculake lan ngusap pipine. Kanthi mesem amba, dheweke ngandhani, "Aku bakal nimbali Gusti saiki! Dheweke bakal edan!" Dheweke mbalik sadurunge nyekel lengene. "Oh! Apa sampeyan butuh apa-apa maneh, Guru Lazarus?"

Nanging Lazarus ora nanggapi, utawa malah ora ngakoni. Dhèwèké mandeng lawang sing ora katon kuwi kanthi teliti, kleleb ing kasepen.

Wong wadon mau ngetutake mripate nganti tekan lawang. "Guru Lazarus?" Wong wadon mau noleh maneh marang dheweke.

"Apa sing arep ditindakake?"

Lazarus ndelehake mripate saka lawang mlebu. "Apa tegese sungu loro kuwi?"

Dhèwèké noleh manèh menyang lawang, nggoleki sungu sing dipasang. "Ora ana sungu ing kana, Juragan—"

Swarane trompet saka kadohan muni liwat koridor ngisor bètèng lan Lazarus nuduhake lawang, karo nambahake, "Saiki sing katelu, kaya wong lanang njerit."

Dhèwèké nutupi cangkemé. Wong wadon mau mung mandeng Lazarus, ngetokake jiwa ragané, kabèh liwat mripaté; lan dhèwèké ndeleng rasa wediné minangka rasa wedi saka kiamat sing bakal teka. Dhèwèké mirsani dhèwèké Kulité pucet kaya klambiné sing biyèn—katon putih, mungkin kaya efek tanpa wujud saka mémedi. Dhèwèké ngadeg ing kono, ing ngarepé, koyoké lagi mati ing njero ati. Mung werna mripate sing ora owah, amarga putih mripate dadi peteng dadi abang tuwa lan mili luh.

"Apa sing kedadeyan?" pitakone.

Lan sadurunge dheweke bisa nenangake dheweke, dheweke mlayu menyang lawang lan nggedor-nggedor lawang kasebut. "Bukak! Bukak lawange!"

Lazarus krungu swara pengawal sing lagi obah-obah nalika dheweke nyedhaki wong wadon mau. "Ana apa?"

"Tis Hugon!" dheweke mbengok karo nendhang lawang. "Penjaga; bukak gembok lawang iki saiki uga!"

Lazarus melu nyedhak dheweke, lan ing sangisore tinjune sing kenceng, lawange gemeter nabrak pigura.

Lawange mbukak lan nuduhake sakumpulan prajurit sing wis siyap perang. Lazarus ngenali

mimpin— prajurit raksasa sing rambute abang ngubengi awake.

"Puji Gusti Allah," wong wadon mau nggresula abot. Dheweke nyekel Lazarus. "Ayo, cepet!"

Dhèwèké nyender ing kupingé lan mbisiki banter, "Kanthi swiwimu, kowé bisa nemokake cara kanggo lolos liwat jendhela paling dhuwur ing bètèng. Aku isa ngeterake kowé mrana." Prajurit rambut abang mau maju lan nyelip ing antarane wong-wong mau. Dheweke ngusir tangane wong wadon mau saka Lazarus, karo ngandhani, "Wong mabur mau tetep ana ing kene; kowe lunga." Dheweke ngundang rong pengawal. "Iring wong wadon mau menyang benteng njero. Dheweke kudu ngrawat wong sing tatu."

"Enteni! Ora!" dheweke protes, ngelawan cekelan pengawal loro mau. "Dheweke ora bisa tetep—uculna tanganmu saka aku!" Dheweke ditarik menyang lawang nalika dheweke gelut lan njerit, "Dheweke wis setuju mateni Hugon! Uculna dheweke —tinggal aku!"

Raksasa abang mau nahan Lazarus, mencet tangane sing kenceng ing dhadhane nalika dheweke mbengok nggatekake tangisane wong wadon mau, "Dheweke ora bisa lunga tanpa perlindungan!" Dheweke mbengok marang para pengawale, "Minggir karo dhèwèké!" Dhèwèké ngunus pedhang marang Lazarus lan sambat, "Kowé uga lunga." Lazarus mundur luwih jero menyang kamar nalika wong lanang gedhe mau mundur menyang lawang lan mbengok saka pundhake. "Kita nutup wong mabur ing njero lan nahan lawang iki." Nalika swara tangisan wong wadon mau kleleb ing swara jeritan sing tumpang tindih saka kadohan, Lazarus nyender ing meja lan ndeleng wong lanang rambut abang narik prajurite metu saka kamar. Lan sadurunge wong lanang mau nutup lawang kanthi lengkap, dheweke ndeleng liwat lawang sing sempit. mbukak kanggo takon marang Lazarus, "Kowé sarujuk matèni Hugon?" Lazarus ngangkat rahangé lan manthuk.

Mripate wong lanang mau nyawang sepatu bote Lazarus nalika dheweke ngakoni, "Hugon ngaku-ngaku wong saleh, nanging kita ndeleng dheweke dadi tukang jagal. Lan kowe katon kaya Iblis; nanging kowe gelem mateni tukang jagal kanggo kita." Dheweke nggeleng. "Yen para malaikat Gusti Allah ana ing kene karo kita, muga-muga dheweke ngerti, luwih saka sapa wae, sapa sing kudu slamet." Dheweke nggresula abot lan manthuk. "Yen keputusane saka aku, aku bakal menehi pedhangku lan ngongkon kowe lunga." Banjur dheweke ngangkat bahu. "Nanging, sapa aku—kanggo nangkep kowe, utawa mbebasake kowe, kanthi kekarepanku dhewe? Tanganku kaiket. Aku mung wong sing ana ing mburi pedhang." Prajurit kasebut ngeculake awake lan ngegel Lazarus ing mburi lawang sing kasar, ninggalake Eljo kanggo ngelingi nasibe Naramsin sing nggegirisi—dikubur urip-urip, lan mesthi diukum mati amarga apa dheweke. Lazarus nyilangake tangane ing ndhuwur meja lan mikir babagan pacoban sing abot, nalika uga mikir apa sejatine panyebab lan cara wungune. 'Mungkin,' ujare, 'Wong Miskin ing Kristus uga mikir babagan panggonane dhewe ing donya, ing dina-dina pungkasan uripe.'

Dhèwèké mandeng dhasar lilin kuningan sing dipoles kaya gambar pantulané dhéwé

mandeng maneh marang dheweke. Dheweke nyedhak menyang pantulan awake dhewe sing bengkong lan mriksa fitur-fitur sing aneh. Kaya pangilon sing ngapusi, permukaan sing mengkilat nampilake perwakilan anyar saka dheweke, kanthi kabeh aspek wong lanang sing ganteng banget—ora ana bekas kuping gedhe, untu asu, utawa ciri-ciri Eljo sing akrab kaya dheweke sejatine.

"Deloken aku saiki, Rama," ujare Lazarus karo mesem tipis, "Aku digawe anyar; miturut gambar Paduka."

Dhèwèké mesem garing, nggebug tangané ing méja, lan nyeluk lawang lan pengawalé;

"Aku wis *mari* saiki!" Deloken iki," dhèwèké nyeluk kanthi sinis, nuding lampu gantung.

"Aku kaya kowé; mula kowé isa ngeculake aku—aku dudu wong mabur manèh!"

Dhèwèké pura-pura ngguyu lan ngenteni wangsulan. Kringet mili ing sisih raine . Nanging dhèwèké mung krungu swara lan swarané para prajurit, sing lagi nyiapaké awaké kanggo mbela diri. Eseman palsu Lazarus ilang.

Ana prajurit mbengok saka njaba, "Lawang iki dicekel nganggo nyawaku dhewe."

Lazarus nanggepi prentahe prajurit mau , karo mbengok, "Yen ngono, cekelen wae—nanging, cekelen *kanthi terang-terangan* supaya aku bisa mbebasake awake dhewe!"

Prajurit kasebut koyone ora nggatekake dheweke, mungkin nerusake persiapan perang.

Lazarus sambat marang pangilon sing lagi turu, "Dheweke pengin njaga aku kanthi ora menehi cara kanggo nylametake aku dhewe?" Dheweke nyender saka bayangane sing bengkong lan nggresula, ngusap-usap kringet metu saka bathuke.

"Drump-drum-drum—" Swara ketukan alon lan ajeg muni saka kadohan.

Jero lan nyengsemake— swara kasebut meh padha karo denyut jantung sing gedhe lan ora mandheg ing saindenging jagad, kanthi gema sing terus-terusan nggegirisi saben permukaan watu ruangan kasebut. Lazarus lungguh kaya reca, mandeng geni lilin sing mubeng ; kupinge muni lan, ngrungokake swara teriakan lan jeritan pembunuhan lan kekacauan sing adoh nanging saya tambah— perang katon rame, saiki ana ing njero kastil. Nalika swara pati saya cedhak karo dheweke, saengga swara teriakan wong-wong sing biyen ora bisa dimangerteni dadi tembung sing bisa dirungokake, lan dadi jeneng lan seruan sing beda kanggo wong-wong sing tekad perang, Lazarus mung bisa lungguh, ngrungokake, ngira-ngira, lan mikir babagan nasibe, ing tangane Hugon. "Rama," dheweke mikir banter, "Wiwit dina sedamu —kajaba buku gedhe utawa manuskrip, kajaba peta donya sing wis rusak lan suwek —mungkin aku wis nglumpukake ing papan sing cendhak banget, luwih akeh babagan papan sing ala iki tinimbang sing bisa diungkap dening Biara endi wae." Dheweke tiba ilang ing geni. Luh mili ing pipine.

~*~

Mesthi wae, wong-wonge Hugon pancen ngrebut penjaga lawang D'Alcicourt , ngganti karo wong-wong anyar. Lazarus krungu kabeh —malah tembung pungkasan saka wong sing tulus

pandonga, nalika para pemanah Hugon ngeculake kabeh formasi ing ngendi dheweke ngadeg. Dheweke krungu prajurit sing tatu njaluk marang wong-wonge Hugon, sadurunge tembung-tembunge ora kejawab, kanthi lolongan utawa sambat. Dhèwèké krungu swara prentah, ndhawuhi wong-wong supaya njupuk mayit lan njaga lawang. Dhèwèké krungu rasa kuwatir ing obrolan para penjaga sing mentas diganti, nalika padha bisik-bisik babagan Sétan mabur, Monster sing nggegirisi, Wabah Gedhe, pertanda ala, wahyu saka Kejahatan, lan ramalan liyane sing dikabarake. Pancen, Lazarus krungu kabeh —lan dhèwèké wis cukup krungu.

Dhèwèké mandeng mandeng lilin. Siji mbaka siji, lilin-lilin mau mati lan ora obah. Lan ing sangisoré cahya sumbu pungkasan sing murub, dhèwèké banjur weruh pantulan awake dhewe sing béda banget lan anéh. Ing njero puteran lan sudut anyar saka dhasar kuningan lampu kasebut, lan saka sudut anyar, dhèwèké nemokaké kéwan lanang, kanthi kuping dhuwur lan rai dawa sing mèmper karo moncong asu sing nonjol lan kebangeten. Dhèwèké ngadegaké rahangé, nyingkiraké gambar awake dhewe sing mentas bengkong, lan nggatèkaké arah lawang, ing ngendi dhèwèké isih bisa krungu para penjaga, bisik-bisik, lan mikir-mikir banter babagan dhèwèké.

Dhèwèké ngadeg saka méja, njupuk lilin, lan mbalagaké menyang lawang sing ora rata; pecahan-pecahané padha pating slebar ing lantai. "Aku dudu Sétan mabur! Aku dudu Monster! Aku—"

Dhèwèké ngatur ambegan, maju terus, lan nggebug lawang nganggo tinju, karo mbengok, "Sapa Monster sing sejati, nèk dudu wong sing matèni seduluré? Lan apa sebabé? Njaga lawang sing padha, kaya sing ditindakké seduluré, sadurungé dhèwèké—lan nahan aku ing kéné, padahal aku durung tau matèni? Ora, kowé *Monster-Monster kuwi! Kowé Sétan-Sétan! Kowé wabah saka kabèh* sing ana."

Bener lan Apik! Kowé iku pageblug!"

Mung sawetara inci kayu sing misahake dheweke saka para pengawal; nanging dheweke ora krungu wangsulan— sanajan swara sikil sing obah utawa ambegan sing anteng. Dheweke noleh lan ngluwari awake kanthi ambegan abot.

Rasa tentrem sing luar biasa ndadekake Lazarus ngasorake awake; lan dheweke kanthi tenang ngubengi meja, tumuju menyang amben jerami lan sambat, "Mungkin aku iki sing diomongake wong-wong." Dheweke ndhodhok ing kasur jerami, lan mikir babagan nasibe Naramsin. "Donya iki duweke dheweke. Ora ana papan kanggo mabur—"

Lazarus nglumpruk lan mung nggoleki jagad impene; ngarep-arep dheweke ora bakal tangi maneh; lan ora bakal ngadhepi mimpi buruk sing wis dikenal minangka jagad Manungsa. Pancen, dheweke kepengin papan sing peteng lan peteng, ing ngendi awan-awan kaya wengi. Dheweke ora kepengin apa-apa, kajaba, barang sing meh padha karo

Kratoning Suwung, ing ngendi kabeh iku ora ana apa-apane. Kuwi loteng Ciptaan sing semrawut, ing ngendi kabeh makhluk sing kurang begja lan dibuwang nglumpuk; kaya laler sing ditampar, iwak sing dijaringi, wedhus sing disembelih, lan mungkin malah—monster mabur.

[Pungkasan Bab 15]

Karya sastra iki digawe khusus kanggo

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Muga-muga warisane tetep urip ing njero ati kita kabeh —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~